

Lieve familie en vrienden,

Op maandag 8 oktober vierden we in Canada de jaarlijks terugkerende Thanksgiving Day. Terwijl we onderweg waren naar de kerk, vroeg Nick waar we dankbaar voor waren. Een van onze kinderen zei: 'Dat de Heere Jezus aan het kruis is gestorven.' Eten, vrienden en familie werden ook opgenoemd, net als Gods bewaring tijdens al onze reizen. De rit naar de kerk was te kort om alle zegeningen te tellen, maar de steun aan ons gezin waardoor we het profifewerk kunnen doen was er absoluut een van. Het is lastig uit te leggen hoeveel die voor ons betekent, maar we kunnen jullie wél een inkijkje geven in de dingen die we hierdoor kunnen doen. En daarom is hier weer een nieuwsbrief!

Nick is net terug na een week op werkbezoek te zijn geweest in Alberta, waar hij de jaarlijkse en persoonlijke voortgangsgesprekken heeft gevoerd met de stafleden uit Calgary. Ook kwamen de advocaat en bestuursleden van CCBR bij elkaar om actuele uitdagingen te bespreken en hoe ze verder zullen gaan. De staf uit Calgary ging daarna twee dagen op retraite en het was heel goed om deze tijd van samenzijn te hebben en het team te versterken, gezien de moeilijkheden die dit werk met zich meebrengt.

Van 4 tot 24 september waren we in Nederland voor de geweldige bruiloft van Maaike's broer Rolf, en Melinda. In de weken na de bruiloft heeft Maaike 19 presentaties gehouden op scholen en in kerken, en zo heeft ze meer dan 1000 mensen weten te bereiken. Ook hebben we ruim 60 pro-lifeboeken aan de man gebracht en nog vele materialen weten te slijten om aan anderen uit te delen. Hier volgen enkele impressies:

Op een van de locaties van het Calvin College kwam een leerlinge naderhand naar me toe. 'Dank u wel voor de presentatie,' zei ze. 'Ik heb er echt heel veel aan gehad.' 'Fijn,' zei Maaike. 'Wat vond je van tevoren van abortus?' 'Ik had wel het gevoel dat het niet goed was, maar kon dat nooit uitleggen. Helemaal niet als m'n moeder dan zegt dat het na verkrachting wel oké is. Nu kan ik dat wel!'

Op een andere locatie gaf zus en bestuurslid Willemijn na elke presentatie een verwerkingsles met debattraining voor de leerlingen. De jongeren deden heel actief mee aan de opdrachten en leerden bijvoorbeeld luisteren, door de stelling van de ander te herhalen en vragen te stellen, naast het toelichten en verdedigen van hun stelling. De lessen werden bijzonder gewaardeerd. De leerkrachten vroegen meteen om een herhaling tijdens onze volgende reis, D.V.

Op een gemeenteavond vertelde een moeder na de presentatie dat ze in een artspraktijk werkzaam is en de pro-lifekaartjes meeneemt om ze in de wachtkamer neer te leggen. 'Iedereen kan een verschil maken op zijn of haar eigen plek, toch?' De arts met wie ze samenwerkt is niet gelovig, maar heeft meegelopen in een abortuskliniek. Ze kwam er ziek van terug en is sindsdien geen voorstander meer. Zo leidde het zien van abortus tot een afkeer ervan.

Wist u dat u bij Joseba kaartjes kunt bestellen, die u aan anderen kunt geven. Er is Hulp heeft ook kaartjes om op een balie bij bijv. huisarts, apotheek of boekwinkel te plaatsen.

Het voert nu te ver om over iedere presentatie iets te vertellen, maar we voelen ons nog steeds dankbaar. Veel jonge mensen die vooraf zeiden dat abortus in sommige gevallen wel prima was, waren achteraf toch van gedachten veranderd. Ze stelden goede vragen, bijvoorbeeld over de morning-afterpil. Volwassenen zeiden dat ze nooit zo over abortus hadden nagedacht, maar besloten nu om geld te geven, te bidden (of allebei!), of op een andere manier iets te betekenen.

Na alle presentaties mochten we met ons gezinnetje wat tijd doorbrengen in een vakantiehuis dat lieve vrienden ons ter beschikking hadden gesteld zodat we even bij konden komen.

Hoe gaat het inmiddels in Canada? Voorafgaand aan deze reis werden de zomerstages afgerond. Maaike zat bij de presentaties om ze te beoordelen en werd geraakt door hun overtuigingskracht.

Emily had het over haar broertje, dat ze door abortus was kwijtgeraakt. Hoewel het voor hem te laat is, is het voor andere baby's voor wie ze nu opkomt misschien nog geen verloren zaak. Een andere stagiair, Samuel, vertelde over een klein meisje dat als slavin uit het mooie land Ghana werd meegevoerd naar Brazilië... en hij is een van haar nakomelingen. Sam legde uit dat hij nu vrij is, alleen dankzij de inspanningen van hen die tegen de slavernij streden. Daarom wil hij nu strijden voor anderen die geen stem hebben en pro-lifewerk doen. Sam heeft zijn stage nog maar net afgerond en al gesolliciteerd naar een fulltimebaan bij CCBR!

In augustus zijn we met de auto naar Alberta gereisd omdat Nicks jongste zusje, Mikaela, trouwde met John. Totaal reden we 8000 kilometer en waren erg blij met de hulp van Corinne, die uit Nederland was overgekomen. De kinderen hebben in het Bovenmeer gezwommen (Lake Superior; het grootste zoetwatermeer ter wereld), we hebben een vuurtoren beklommen en een bergwandeling gemaakt! Tijdens ons verblijf in Alberta heeft Nick vergaderd met de stafleden uit Calgary, waarna ze de jaarlijkse bestuursvergadering van CCBR hadden. De bestuursleden geven Nick de verantwoordelijkheid en helpen hem bij leidinggevende en financiële zaken, die deel uitmaken van zijn takenpakket als directeur.

vergelijking met wat hén wordt aangedaan.'

Op straat worden onze teams geconfronteerd met toenemend geweld, wat we kort geleden in het openbaar hebben gedeeld door middel van een filmcompilatie. Dit heeft de aandacht getrokken van politici en de media. Wij zullen steeds weer aangifte doen bij de politie in de hoop dat dit anderen ervan zal weerhouden dergelijk geweld te gebruiken. Ondertussen blijven we opkomen voor ongeboren kinderen en het is zoals een van onze collega's zei: 'Wat ons ook wordt aangedaan, het is maar weinig in

vergelijking met wat hén wordt aangedaan.'

Zowel in Canada als in Nederland hebben vele activiteiten plaatsgevonden, waarvan een groot aantal gezegend is met mensen die van gedachten zijn veranderd en zelfs levensreddend is geweest. Wat ook bemoedigend is, is dat er in de provincie Alberta een afname is van het aantal abortussen.

Te midden van dit alles moeten we proberen het werk te doen waartoe we geroepen zijn en de uitkomst ervan in Gods hand overlaten. Tot nu toe is dit een jaar geweest vol moeilijk en tegelijk mooi werk. Eén ding is zeker: dit zou onmogelijk zijn zonder de financiële steun van onze trouwe gevers. We zijn ontzettend dankbaar voor onze familie, vrienden en anderen die ons op verschillende manieren steunen en hopen dat jullie (en wijzelf) in rijke mate mogen ervaren wat Jezus eens heeft gezegd: 'Het is zaliger te geven dan te ontvangen' (Hand. 20:35).

Liefs,

Nick & Maaïke

Jonah, Elliot, Tisa en Amaris

